

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2378/2020
23.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Ђорђе Илић, адвокат из ..., против туженог „Аутопревоз“ ДОО Чачак, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2818/19 од 06.02.2020. године, у седници одржаној 23.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2818/19 од 06.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 466/17 од 06.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца према туженом којим је тражио да се утврди према туженом да је тужиоцу незаконито престао радни однос и да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог број .../... од 12.10.2017. године, што је тужени дужан признати, да се обвеже тужени да га врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми и способностима, све у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове спора.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2818/19 од 06.02.2020. године, ставом 1. изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 466/17 од 06.03.2019. године, а ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 409. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима возача, по основу уговора о раду број ... од 25.02.2002. године. Решењем туженог број од 12.10.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине прописане чланом 179. став 2. тач. 1) и 5) и став 3. тачка 8) Закона о раду, а у вези са чланом 93. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 8) Колективног уговора код туженог број 5/129 од 26.02.2015. године и тачка 5) став 2. алинеја 3. уговора о раду. Пре доношења решења којим је тужиоцу отказан уговор о раду, вођен је дисциплински поступак и тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ, на које се изјаснио. Непоштовање радне дисциплине због које је тужиоцу отказан уговор о раду састоји се у томе што се тужилац обратио повишеним тоном путнику – сведоку ББ, када је ушла у аутобус, показала пензионерску легитимацију и дала 20,00 динара, речима „реци“, на шта му је сведок рекла „до алвадинице“, затим је тужилац поново рекао „реци“, на шта сведок није знала шта да одговори, па јој је дрско рекао „број“ те му је сведок показала своју пензионерску картицу објаснивши му да не види да прочита број, а није понела наочаре, на шта је тужилац рекао „ако не види, да купи наочаре, неће ваљда он да јој купује наочаре“. Осетивши се непријатно, јер су неки путници почели да се смеју, сведок је покушала да објасни тужиоцу да није дужна да чита број са картице, али јој се тужилац тада обратио речима „бежи бре“. Наредног дана, тужилац је сведоку ВВ рекао да мора да изађе из аутобуса и сачека да прво уђу радници „Трепче“, али радници „Трепче“ то нису дозволили. Ова дешавања су код сведока изазвали осећај понижености и деградираности, а желећи да расправи ситуацију са тужиоцем истом је пришла на станици. Том приликом је „пало доста речи“ са обе стране, при чему се тужиоцу обраћала персирајући му, док се он обраћао на прост начин, након тога је поднела писмену изјаву туженом. Такође, тужиоцу је отказан уговор о раду и због повреде радне обавезе зато што на посао није долазио у радном оделу – униформи.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца којим је тражио да се према туженом утврди да му је незаконито престао радни однос и да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 179. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 13/17) у ставу 2. прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то између осталог, ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1) и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5). Ставом 3. тачка 8) истог

члана закона прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 93. став 1. тачка 1) Колективног уговора код послодавца „Аутопревоз“ Чачак бр. 5/129 од 26.02.2015. године прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом несавесно или немарно извршава радне обавезе, док је одредбама става 2. тач. 8) и 9) овог члана прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца и ако се недолично понаша према осталим запосленима, странкама и корисницима услуга (свађа, туча, увреда, мобинг и сл). Одредбом тачке 5) става 2. алинеја 3. уговора о раду број ... од 25.02.2002. године, који је закључен између запосленог и послодавца, прописано је да се запосленом отказује уговор о раду, поред осталог, због повреде радне обавезе неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних дужности и обавеза.

Одредбом члана 17. Правилника о организацији и систематизацији радних места код послодавца број 5/438 од 29.06.2015. године прописано је да је запослени одговоран за ажурно и квалитетно обављање поверених послова, спровођење заштите на раду, чување средстава рада и материјала којима ради и дужан је да рад обавља у прописано време, да се придржава законских прописа, као и општих аката донетих код послодавца.

Одредбом члана 17. став 1. Правилника о раду возног особља број 2/510 од 30.07.2015. године прописано је да су возачи „дужни да се према путницима односе са поштовањем и да им се обраћају искључиво персирањем“. Према одредби члана 20. став 5. овог правилника, возач који је задужен радним оделом – униформом, дужан је да на посао долази у чистој, уредној и опеглааној униформи.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, односно чињеницу да је са сигурношћу утврђено да се тужилац, као возач аутобуса туженог, непримерено понашао према путницима, да је имао задужену униформу коју није носио, при чему није пружио доказ да су за то постојали оправдавајући здравствени проблеми, како је тврдио у поступку пред првостепеним судом, Врховни касациони суд налази да је правилно становиште нижестепених судова, да је основано тужиоцу отказан уговор о раду код туженог као послодавца у свему у складу са цитираним одредбама члана 179. став 2. тач. 1) и 5) и став 3. тачка 8) Закона о раду, а у вези са чланом 93. став 1. тачка 1) и став 2. тач. 8) и 9) Колективног уговора и тачком 5. став 2. алинеја 3. Уговора о раду.

Нижестепени судови су правилно закључили да је решење о престанку радног односа законито и да је донето применом материјалног права на које се у образложењу нижестепени судови правилно позивају, дајући за то ваљане разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд није посебно ценио наводе ревизије имајући у виду да се у ревизији у суштини понављају наводи истицани у жалби који су били предмет детаљне и правилне оцене у другостепеној пресуди.

Имајући у виду изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић